

Arrest

nr. 88 804 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, in zijn hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2012 (bijlage 26^{quater}) en van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 20 oktober 2011 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige. Verzoeker verklaarde via Griekenland en Italië de Europese Unie te zijn binnen gekomen.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers afdrukken in Italië werd genomen op 2 oktober 2011 te Otranto. Verzoeker beweert dat de vingerdrukafname in Italië niet gebeurde in het kader van een asielaanvraag.

Op 9 januari 2012 werd dhr. X aangesteld als voogd van verzoeker.

Op 27 februari 2012 werd verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehoord in het kader van zijn motieven die ten grondslag liggen van zijn asielaanvraag.

Op 28 februari 2012 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (*Pb.L.* 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin verordening).

Aangezien de Italiaanse overheden niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 20 Dublin-verordening, werd hen op 21 maart 2012 op basis van een stilzwijgende akkoord ("tacit agreement") meegedeeld dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Op 22 maart 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie t.a.v. verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*) alsook een bevel tot terugbrenging, gericht aan zijn voogd (bijlage 38).

De motieven van de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten luiden als volgt :

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 abri! 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [S.M.A.]

[...]

van nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 19.10.2011 is aangekomen in België. Op 20.10.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in [...] op [...]. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 20.10.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ dezelfde dag (20.10.2011) per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen en op 09.01.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan op 09.01.2012 per fax van op de hoogte gebracht. Op 15.03.2012 meldde Meester Brecht De Schutter zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 20.10.2011 blijkt dat betrokkene in Italië asiel heeft aangevraagd. Op 21.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1 b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 28.02.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin- II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 20.10.2011 waaruit blijkt dat er voor betrokkene een asielaanvraag werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde daarop dat hij onderweg naar België werd opgepakt en terug vrijgelaten maar dat hij nergens een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer twee maanden onderweg geweest zou zijn van Afghanistan naar België. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan met auto's en de vrachtwagen naar Iran vertrok. Daar zou hij gedurende twee dagen verbleven hebben. Vervolgens zou hij met de auto en bus en te voet van Iran naar Turkije gereisd zijn waar hij ongeveer tien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Turkije per bus, bestelwagen te voet en per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij ongeveer zevenendertig dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij met de boot naar een onbekende plaats vertrokken zijn. Daar zouden zijn vingerafdrukken genomen zijn en zou hij gedurende vier dagen zijn opgesloten. Vervolgens zou betrokkene terug zijn vrijgelaten. Vanaf die onbekende plaats zou betrokkene met de trein naar Frankrijk (Parijs) gereisd zijn om vervolgens met de trein naar Brussel (België) te reizen waar hij op 19.10.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het

statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet verlaten te hebben.

Op basis van het Eurodacverslag van 20.10.2011 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkene's vingerafdrukken wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië werd er met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.1 van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, voor betrokkene op 28.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 21.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 § 1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 28.02.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij nooit zou willen terugkeren naar Italië ook al zou hij vermoord worden. Betrokkene verklaarde verder dat hij niet wist dat hij daar in Italië was maar dat hij van andere mensen hoorde dat Italië een slecht land is wat asielbeleid betreft en dat ze mensen daar geen opvang geven en dat ze mensen op straat laten leven. Betrokkene verklaarde verder dat hij problemen heeft in Afghanistan en dat hij daarom naar België gekomen is om hier opgevangen te worden. Betrokkene verklaarde verder dat hij hier zijn best doet en naar school gaat en dat zijn oom in Nederland woont en dat het voor hem gemakkelijk is dat zijn oom hem af en toe kan komen bezoeken. Betrokkene verklaarde verder dat indien Italië een goed land was ze niet gewoon vingerafdrukken zouden nemen en hen terug op straat zetten (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene eerst niet geweten zou hebben dat hij in Italië was. Deze verklaring op zich is op zijn minst merkwaardig te noemen. Te meer daar betrokkene een volledige reisroute kan geven vanaf het moment dat hij uit Afghanistan vertrokken zou zijn tot hij op een onbekende plaats zou zijn aangekomen waar zijn vingerafdrukken werden genomen en hij vier dagen zou zijn vastgehouden door de politie. Betrokkene zou dan vanaf deze onbekende plaats per trein naar Parijs in Frankrijk zijn gereisd en vervolgens verder naar België (DVZ, vraag 14). Dat de enige plaats die voor hem onbekend blijkt te zijn in zijn reisroute het land is waar zijn vingerafdrukken werden genomen en waar hij gedurende een viertal dagen zou zijn vastgehouden terwijl hij voor het overige een volledige reisroute kan geven met landen waarlangs hij gereisd is, de middelen die hij gebruikt heeft daartoe en hoe lang hij daar verbleven heeft, is weinig geloofwaardig. Door het afleggen van dergelijke weinig geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de reisroute en de plaatsen en landen waar men geweest is, laat betrokkene bovendien twijfels rijzen over het geloofwaardig karakter van het geheel van zijn verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene met betrekking tot de reden om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië zich baseert op informatie die hij heeft van horen zeggen (DVZ, vraag

21). Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen via derden kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat de mensen in Italië geen opvang krijgen en men de mensen op straat laat leven (DVZ, vraag 21), dient te worden opgemerkt dat betrokkene of zijn advocaat op geen enkel moment aannemelijk maakt dat betrokkene bij een overdracht naar Italië in het kader van zijn Dublin-procedure geen recht op opvang zou hebben of dat hij op straat zou moeten verblijven. Betrokkene maakt bovendien evenmin aannemelijk dat indien er in Italië mensen op straat verblijven of geen opvang hebben dat het hier allemaal asielzoekers zou betreffen die zich in een reguliere asielprocedure bevinden. Met betrekking tot zijn verklaring dat indien Italië een goed land zou zijn dat ze dan niet gewoon vingerafdrukken zouden nemen en hen terug op straat zetten dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring op geen enkele wijze aannemelijk kan maken dat hij zich in deze situatie bevonden zou hebben of dat deze feiten ten opzichte van hem zouden plaatsgevonden. De door betrokkene aangehaalde redenen met betrekking tot een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, wijzen dan ook niet op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een regel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de overdracht naar Italië dient bovendien te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum; System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De delen van het rapport van Thomas Hammarberg (dd. 07. 09.2011) dat betrokkenes advocaat aan de DVZ overmaakte op 15.03.2012 maakt evenmin melding van problemen of een mogelijke schending van art. 3 van het EVRM met betrekking tot vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Uit het volledige rapport van Thomas Hammarberg (dd. 07. 09. 2011) naar aanleiding van zijn bezoek aan Italië op 26 en 27 mei 2011 blijkt dit evenmin.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat een oom van zijn vader in Nederland zou verblijven (DVZ, vraag 17). Vooreerst is het op zijn minst merkwaardig dat betrokkene ondanks het feit dat een oom van zijn vader in Nederland zou verblijven, betrokkene in België asiel aanvraagt. Te meer daar betrokkene bij de reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, verklaarde dat zijn oom in Nederland verblijft en dat deze hem dan af en toe in België zou kunnen komen bezoeken (DVZ, vraag 21). Bovendien stelt betrokkene wel dat het een oom van zijn vader betreft maar betrokkene brengt daarvan geen begin van bewijs van aan. Wat betreft de vraag van Meester De Schutter in zijn tussenkomst van 15.03.2012 en waar deze uitdrukkelijk vraagt dat België de humanitaire clause toe zou passen vervat in art. 15 van de Dublin-II-Verordening indien zou blijken dat zijn cliënt

toch asiel zou hebben aangevraagd in een ander EU-land, hetgeen volgens Meester De Schutter zonder meer niet het geval, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene nergens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten om redenen van humanitaire of op culturele gronden, de Belgische autoriteiten hebben gevraagd om met instemming van verzoeker het asielverzoek te behandelen. Art. 15 van de Dublin-II-Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in de initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een dergelijk verzoek door een andere lidstaat, in casu Italië, is in deze dan ook geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid, in casu België, eens dat de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, met name Italië, en deze België niet heeft verzocht om het asielverzoek te behandelen, niet meer over een discretionaire bevoegdheid. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde. Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor door de DVZ op 27.02.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in het begin België helemaal niet kende want dat Londen (VK) het populairste land is om naartoe te gaan. Toen hij in Griekenland aankwam zou hij echter vernomen hebben dat België beter was dan andere landen wat asielbeleid betreft (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Brecht De Schutter dd. 15.03.2012 waarin deze stelt dat zijn cliënt geen asiel heeft aangevraagd in Italië en stelt dat België op basis van art. 6.2 dan ook verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag aangezien betrokkene volgens Meester De Schutter enkel in België asiel heeft gevraagd. Meester De Schutter stelt verder dat indien er een overname gevraagd zou worden aan Italië of Griekenland dat de termijn van drie maanden, vervat in art. 17.1 van de Dublin-II-Verordening, overschreden is aangezien betrokkene asiel aanvraag op 20.10.2011 en betrokkene pas op 27.02.2012 werd gehoord in het kader van de Dublin-procedure. Meester De Schutter stelt verder dat een overname door Griekenland ten gevolge van het MSS-arrest van het EHRM dd. 21.01.2011 bovendien ontoelaatbaar zou zijn wegens een schending van art. 3 van het EVRM en dat hij er van uitgaat dat zijn cliënt niet teruggestuurd zal worden naar Griekenland. Meester De Schutter stelt verder dat het terugsturen naar Italië problematisch zou zijn en de rechten van zijn cliënt zouden schenden. Meester De Schutter stelt verder dat Italië momenteel ingevolge de "Arabische lente" nog steeds overrompeld wordt door asielzoekers die per boot via de Middellandse Zee Italië bereiken en dat dit gevolgen heeft voor de opvangmogelijkheden van asielzoekers en de kwaliteit van de asielprocedure. Meester De Schutter wijst er verder andermaal op dat zijn cliënt minderjarig is en nood heeft aan veilige structuur die hij gevonden heeft in België waar hij school loopt en op een goede manier wordt opgevangen en begeleid en dat hij die in Italië niet zal krijgen en dat zijn cliënt in Italië ondanks zijn minderjarigheid werd opgesloten gedurende vier dagen. Meester De Schutter stelt verder dat de problemen met de Italiaanse asielprocedure zeer duidelijk zijn en dat het hele asielsysteem in Italië door de massale influx van asielzoekers mank loopt. Meester De Schutter verwijst hiervoor naar het rapport van 07.09.2011 van Mensenrechtencommissaris bij de Raad voor Europa Thomas Hammerberg en meer specifiek naar de informatie vervat in de randnummers 60, 57 en 61 en dat zijn cliënt terugsturen naar Italië in die omstandigheden een schending zou uitmaken van art. 3 van het EVRM, minstens in samenlezing met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Met betrekking tot de door Meester De Schutter aangehaalde argumenten dient het volgende te worden opgemerkt. Daar waar Meester De Schutter stelt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 6.2 van de Dublin-II-Verordening omdat België het eerste land is waar zijn cliënt als minderjarige en bij ontstentenis van gezinsleden asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit het Eurodacverslag van 20.10.2011 blijkt dat niet België maar Italië het eerste land is waar betrokkene asiel heeft aangevraagd de bepalingen in art. 6.2 van de Dublin-II-Verordening in overweging nemende is Italië derhalve het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en niet België. Met betrekking tot de verklaring van Meester De Schutter dat zijn cliënt geen asiel heeft aangevraagd in Italië dient te worden opgemerkt dat uit de vermelding IT1LE014SU in het Eurodacverslag van 20.10.2011 blijkt dat betrokkene er wel degelijk asiel heeft aangevraagd. De Italiaanse autoriteiten hebben er bovendien geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn opgepakt door de Italiaanse politie in de centrale eenheid van het Eurodacsysteem te

registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd. Met betrekking tot de opmerking van Meester De Schutter dat de termijn van drie maanden in art. 17.1 van de Dublin-II-Verordening overschreden zou zijn, dient te worden opgemerkt dat de termijn in art. 17.1 van de Dublin-II-Verordening slaat op overnameverzoeken. De cliënt van Meester De Schutter maakt echter niet het voorwerp uit van een overnameverzoek maar van een terugnameverzoek zodat de door Meester De Schutter aangehaalde termijn van drie maanden voor overnameverzoeken die bepaald is in art. 17.1 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde is. Wat betreft een overnameverzoek aan Griekenland, dient te worden opgemerkt dat een overnameverzoek aan Griekenland op geen enkel moment aan de orde is geweest en dat de aangehaalde argumenten tegen een overname door Griekenland derhalve irrelevant zijn. Met betrekking tot de argumenten die Meester De Schutter aanhaalt om aan te tonen dat een overdracht van zijn cliënt naar Italië een schending zou inhouden van art. 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat Meester De Schutter aanhaalt dat Italië ten gevolge van de "Arabische Lente" nog steeds overrompeld wordt door asielzoekers die per boot via de Middellandse Zee toekomen en dat dit gevolgen heeft voor de opvangmogelijkheden van asielzoekers en de kwaliteit van de procedure en dat deze door de massale influx van asielzoekers mank loopt. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene of zijn advocaat brengen dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Meester De Schutter verwijst in zijn uiteenzetting naar de randnummers 57, 60 en 61 in het rapport van Thomas Hammarberg dd. 07.09.2011 naar aanleiding van diens bezoek aan Italië op 26 en 27 mei 2011. Met betrekking tot het aangehaalde randnummer 57 dient te worden opgemerkt dat de informatie in dit randnummer slaat op de situatie op het eiland Lampedusa en de evolutie van de toestand aldaar, zoals blijkt uit de informatie die in voetnoot 34 vervat is en die verwijst naar het verslag van het bezoek door de PACE-delegatie aan het eiland Lampedusa op 23 en 24 mei. Een kopie van het desbetreffende document alsook van de aankondiging van het bezoek, is in bijlage (PACE, 25.05.2011 en PACE, 18.05.2011) toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De bemerkingen in randnummer 57 van het rapport van Thomas Hammarberg kunnen dan ook niet beschouwd worden als een weergave van de opvangsituatie in heel Italië. Met betrekking tot de informatie vervat in de randnummer 60 van het rapport van Thomas Hammarberg dient te worden opgemerkt dat deze punten eveneens handelen over de situatie in bepaalde centra op het eiland Lampedusa en op het eiland Sicilië waar Mineo gelegen is, zoals blijkt uit de Briefing Papier van Amnesty International van 21.04.2011 die vermeld wordt in voetnoot 36 van het rapport van Thomas Hammarberg van 07.09.2011 en waarvan een kopie in bijlage (Amnesty International, Briefing Papier, 21.04.2011, EUR 30/007/2011) aan het administratief dossier van betrokkene is toegevoegd. Uit randnummer 60 blijkt niet dat de situatie in opvangcentra op het Italiaanse vasteland dezelfde zou zijn als die in de opvangcentra die in eerste instantie omwille van hun geografische ligging overrompeld werden door asielzoekers en migranten als gevolg van de "Arabische Lente". Uit de informatie van randnummer 60 van het rapport van Thomas Hammarberg kan dan ook niet automatisch geconcludeerd worden dat de toenmalige situatie in de opvangcentra op Lampedusa en Sicilië die in het oog van de storm lagen na de massale influx van asielzoekers en migranten tengevolge van de "Arabische Lente" de norm zou zijn voor alle opvangcentra en opvanginitiatieven op het Italiaanse vasteland. Uit het verslag van de PACE-delegatie aan het eiland Lampedusa op 23 en 24 mei blijkt bovendien dat ook hier de situatie beter onder controle is dan voordien. Een kopie van het desbetreffende document alsook van de aankondiging van het bezoek, is in bijlage (PACE, 25.05.2011 en PACE, 18.05.2011). Dat betrokkene bovendien in Lampedusa of Sicilië terecht zou komen na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn Dublin-procedure wordt bovendien op geen enkele wijze door betrokkene of zijn advocaat aangetoond.

Aangaande randnummer 61 dient te worden opgemerkt dat hierin gesteld wordt dat het niet altijd even duidelijk is wat de aard van het centrum is, in casu een detentiecentrum, een open centrum, een transitcentrum of ander. Met betrekking hiertoe dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie vervat in randnummer 61 niet blijkt dat er door het feit dat de aard van het centrum niet altijd even duidelijk is, dit automatisch een schending van art. 3 van het EVRM zou zijn. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Men moet kunnen aantonen dat men ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Op basis van de door betrokkene en betrokkenes advocaat

aangehaalde elementen kan er echter geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op het leven, vrijheid of fysieke integriteit van betrokkene cliënt worden vastgesteld. Het is aan betrokkene of zijn advocaat om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als men aannemelijk maakt dat in de asielpcedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld worden of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene of zijn advocaat tonen evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds werd aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Zoals eerder reeds werd aangehaald kan uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielpcedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Uit het volledige rapport van Thomas Hammarberg (dd. 07. 09.2011) naar aanleiding van zijn bezoek aan Italië op 26 en 27 mei 2011 blijkt dit evenmin. Op welk moment een overdracht naar Italië een schending zou zijn van art. 3 van het EVRM minstens in samenlezing met het Verdrag van de Rechten van het Kind is dan ook op geen enkele wijze aangetoond.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.02.2012 dat hij last zou hebben van zijn ogen. (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last zou hebben van zijn ogen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn het administratief dossier van betrokkene dan ook geen documenten of bewijzen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art.6, art. 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De motieven van het bevel tot terugbrenging dat op dezelfde dag ter kennis werd gebracht van verzoekers voogd, luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

Mijnheer [V.I.J.]
[...]

bevel gegeven

de genaamde [SM.A.]
[...]

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEEL:

Artikel 7, eerste lid, 1 °wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art.6, art. 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tengevolge van de Tacit-Agreement die aan hen werd overgemaakt op 21.03.2012 aangezien zij de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1 b van de Dublin-II-Verordening zonder reactie hebben laten verstrijken na het verzoek tot terugname dat hen op 28.02.2012 op basis van art. 16.1 .c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 22.03.2012 aan zijn voogd. Mijnheer [V.I.J.], werd betekend.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 6, lid 2 van de Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2006 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, als zodanig en in samenhang met een schending van het artikel 17 lid van dezelfde verordening 343/2003 en/of in samenhang met artikel 4 van de Verordening nr. 2725/2000/EG van 11 december 2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin.

Dit eerste middel bestaat uit drie middelonderdelen die de verzoekende partij als volgt onderbouwt:

“Eerste middel: schending van het artikel 6, lid 2 van de EG-Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, als zodanig en in samenhang met een schending van het artikel 17 lid 1 van dezelfde verordening 343/2003 en/of in samenhang met het artikel 4 van de EG-Verordening nr. 2725/2000 van 11 december 2000 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin

In casu staat niet ter discussie dat verzoekers pupil een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. Er werd hem een voogd toegewezen door de Dienst Voogdij, die bevoegd is in deze materie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze beslissing kennelijk nooit betwist.

Het artikel 6, tweede lid van de EG-Verordening nr. 343/2003 (hierna: Dublin-verordening) stelt:

“Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asiel verzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarig zijn asielverzoek heeft ingediend”

Eerste middel onderdeel

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers pupil asiel zou hebben aangevraagd in Italië.

Vooreerst stelt verzoeker na inzage van het administratief dossier van de verwerende partij vaststaat dat verzoekers pupil in Italië verbleven heeft voor zijn komst naar België, doch uit geen enkel element in het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoekers pupil er ook effectief asiel heeft aangevraagd.

Er steekt inderdaad wel een “hit eurodac” in het dossier, doch staat gedrukt op briefpapier van de verwerende partij zelf. Het is dus een document dat door haar werd opgesteld. Verzoeker kan dus niet nagaan of deze hit eurodac authentiek is en overeenkomt met de vingerafdrukken van zijn pupil.

Indien verwerende partij zeker wil zijn van de gegrondheid van haar terugnameverzoek aan Italië, moet zij uiteraard kunnen aantonen door middel van een authentieke afdruk uit het Eurodacregister, dat de eurodac—code die vermeld wordt, effectief kan worden toegeschreven aan verzoekers pupil.

Immers, het artikel 4 van de EGverordening 2725/2000 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin stelt in zijn alinea’s 1 tot en met 6.

1.Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke asielzoeker van 14 jaar of ouder en zendt de in artikel 5, lid 1, punten a) tot en met f) genoemde gegevens onverwijld toe aan decentrale eenheid. De procedure voor liet nemen van via vingerafdrukken wordt bepaald overeenkomstig de praktijk van de betrokken lidstaat en overeenkomstig de garanties die verankerd zijn in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en het VN—verdrag inzake de rechten van het kind.

2. De in artikel 5, lid 1, genoemde gegevens worden door de centrale eenheid of voorzover de technische omstandigheden zulks toelaten, rechtstreeks door de lidstaat van oorsprong, onmiddellijk in de centrale gegevensbank opgeslagen.

3.De in artikel 5, lid 1, punt h), genoemde vingerafdrukgegevens die door een lidstaat zijn toegezonden, worden door de centrale eenheid vergeleken niet de gegevens over vingerafdrukken die door andere lidstaten zijn toegezonden en reeds in de centrale gegevensbank zijn opgeslagen.

4. Op verzoek van een lidstaat draagt de centrale eenheid er zorg voor dat de in lid 3 bedoelde vergelijking de door die lidstaat voordien toegezonden vingerafdrukgegevens bestrijkt in aanvulling op de gegevens van andere lidstaten.

5. De centrale eenheid zendt de treffer of het negatieve resultaat van de vergelijking onverwijld toe aan de lidstaat van oorsprong. Bij een treffer zendt zij voor alle reeksen gegevens die niet de treffer overeenkomen de gegevens toe, zoals bedoeld in artikel 5, lid 1, van de overeenkomst. De gegevens zoals bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), van de overeenkomst worden alleen dan toegezonden voorzover zij aan de treffer ten grondslag lagen.

Indien de technische omstandigheden zulks toelaten, mag liet vergelijkingsresultaat rechtstreeks worden toegezonden aan de lidstaat van oorsprong.

6. Het vergelijkingsresultaat wordt in de lidstaat van oorsprong onverwijld gecontroleerd. De definitieve identificatie geschiedt in de lidstaat van oorsprong, in samenwerking met de lidstaten die daar overeenkomstig artikel 15 van de Overeenkomst van Dublin eventueel belang bij hebben. Indien de centrale eenheid meedeelt dat overige gegevens onbetrouwbaar blijken te zijn, worden deze gegevens uit het bestand verwijderd of vernietigd.

Met andere woorden dient de verwerende partij, indien zij vingerafdrukken neemt teneinde te verifiëren of een asielzoeker, zoals verzoekers pupil, deze vingerafdrukken door te sturen naar een centrale eenheid. (alinea 3).

Deze centrale eenheid zendt daarop het resultaat van de vergelijking (positief of negatief) toe aan het land van oorsprong (zoals uit de definities onder artikel 1 van dezelfde verordening kan worden afgeleid, is dit in casu België) (alineea 5)

De Belgische autoriteiten dienen daarop de gegevens op hun beurt te controleren (alineea 6).

Met andere woorden: indien er in casu effectief een "hit eurodac" is met betrekking tot de vingerafdrukken van verzoekers pupil, dan heeft de centrale eenheid het resultaat van de vergelijking overgemaakt aan de Belgische autoriteiten.

Dit resultaat steekt nochtans niet in het administratief dossier, waarvan verzoekers raadsman kopie verkreeg op 20 april 2012.

Verzoeker heeft dan ook geen enkele aanwijzing dat de hit eurodac met referentie ITILEOI4SU, zoals vermeld in de nota van 20.10.2011 van verwerende partij, ook effectief betrekking op zijn pupil.

Nochtans heeft de centrale eenheid dit overeenkomstig het artikel 4, alineea 5 van de EG-verordening 2725/2000 aan verwerende partij overgemaakt.

Het is uiteraard noodzakelijk dat verwerende partij hiervan een kopie steekt in het administratief dossier van verzoekers pupil, zoniet bestaat het risico op willekeur en/of bedrog.

Nu allerminst vaststaat dat de niet-controleerbare "hit eurodac" betrekking heeft op verzoekers pupil, kan allerminst vast komen te staan dat verzoekers pupil asiel aanvraag in Italië, zodat de verwerende partij het artikel 6, lid 2 van de verordening 343/2003 verkeerd heeft toegepast.

Immers, indien België het enige land is waar verzoekers pupil asiel heeft ingediend, dan is België noodzakelijkerwijze "de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend" in de zin van deze bepaling.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de artikelen 4 van de EG-verordening 2725/2000 in samenhang met het artikel 6 van de EG-verordening 343/2003.

Het middelonderdeel is gegrond.

Tweede middelonderdeel

Zelfs indien zou blijken vast te staan dat de vingerafdrukken van verzoekers pupil effectief overeenkomen met de zogenaamde Eurodac-hit, dan nog kan hieruit niet per se worden afgeleid dat verzoeker een asielaanvraag indiende in Italië.

Immers, de genoemde verordening 2725/2000 liet aan de Italiaanse autoriteiten toe om de vingerafdrukken van verzoekers pupil af te nemen zonder dat het noodzakelijk was dat deze een asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Ook aan personen die illegaal in een lidstaat verblijven, zoals per hypothese het geval was voor verzoekers pupil, kent deze verordening, m.n. in het artikel 11, de mogelijkheid toe om vingerafdrukken te nemen, die op eenzelfde wijze als de procedure voorzien in artikel 4 van deze verordening, kunnen worden opgevraagd door de autoriteiten van een andere lidstaat.

Met andere woorden: het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoekers pupil per hypothese werden aangetroffen in de eurodac-databank, ingebracht door Italië, bewijst niet dat verzoekers pupil in Italië effectief een asielaanvraag indiende.

Dit kan immers allerminst worden afgeleid uit de brieven van de Italiaanse autoriteiten die in het administratief dossier zitten. Integendeel wordt in de brief van het "Ministero dell'Interno" van 2 april 2012 enkel gerefereerd naar het artikel 10 van de EG-verordening 333/2003, hetgeen eerder een indicatie is van het feit dat verzoekers pupil in Italië geen asielaanvraag indiende, maar enkel Italië op illegale wijze heeft doorkruist.

De bewijslast van het feit dat verzoekers pupil een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, hetgeen verzoekers pupil betwist, komt toe aan de verwerende partij.

Het feit dat de vermelding IT1LEOI4SU vermeld wordt op het zogenaamde eurodacverslag van 20.10.2011, is alleszins geen bewijs van het feit dat het om een asielaanvraag van verzoekers pupil zou gaan. Dit wordt nochtans geponeerd in de bestreden beslissing (laatste alinea van de derde pagina van de eerste bestreden beslissing), echter zonder enige argumentatie. Het betreft een puur gezagsargument dat door verzoeker niet kan worden gecontroleerd.

Bij gebreke aan dit bewijs dient te worden verondersteld dat verzoekers pupil enkel in België asiel aanvraag. In dat geval kon de verwerende partij weliswaar de overname van verzoekers pupil vragen van de Italiaanse autoriteiten, doch dit diende te gebeuren binnen de termijn van 3 maanden na de indiening van de asielaanvraag, overeenkomstig het artikel 17, lid 1 van de EG-verordening 343/2003.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verzoeker tot terugname (desgevallend te interpreteren als een verzoek tot overname) dateert van 27.02.2012, terwijl verzoekers asielaanvraag in België dateert van 20.10.2011. Zodoende is de termijn van 3 maanden uit het artikel 17 van deze verordening geschonden.

Hoe dan ook is in de hypothese dat verzoeker enkel Italië doorkruiste op weg naar België, zonder in Italië een asielverzoek te hebben ingediend, ook het artikel 6, lid 2 van deze verordening 343/2003 geschonden, nu verzoekers pupil in dat geval enkel in België een asielverzoek heeft ingediend, zodat België per definitie bevoegd is.

Dit middelonderdeel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Derde middelonderdeel

In casu blijkt uit de bijlage 26 quater eveneens dat verzoekers pupil op 20.10.2011 een asielverzoek heeft ingediend in België.

Hij heeft bovendien geen gezinsleden in België.

Zodoende is het artikel 6, alinea 2 van de verordening 343/2003 op hem van toepassing, dat luidt als volgt:

‘Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.’

Zodoende is België bevoegd om het asielverzoek van verzoekende partij te behandelen, ook indien zou blijken dat verzoekers pupil toch asiel zou hebben aangevraagd in Italië, hetgeen hij betwist.

De bijlage 26 quater stelt dus ten onrechte dat België op grond van het artikel 6 van de Dublin-verordening niet bevoegd zou zijn om de asielaanvraag van verzoekers pupil te behandelen.

Het loutere feit dat de jongeheer SAHAK eerder een asielaanvraag indiende in Italië, staat er niet aan in de weg dat op grond van de tekst van het artikel 6 van de Dublin-Verordening België bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. zijn.

Het artikel 2, c) van de Verordening definieert “asielverzoek” immers als:

“een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het Verdrag van Genève ()”

(eigen accuentuering)

Alleszins kan uit de tekst van de bepaling niet worden afgeleid, zoals wordt voorgehouden door de verwerende partij, dat dit de lidstaat zou zijn waarin het eerste asielverzoek werd ingediend.

In casu wordt niet betwist dat verzoekers pupil minstens in België asiel heeft aangevraagd, zodat volgens de tekst van de bepaling de verantwoordelijkheid minstens even goed bij België kan liggen.

Aangezien het gaat om een bepaling die speciaal in het leven is geroepen voor niet—begeleide minderjarige asielzoekers, moet er bovendien van uit worden gegaan dat deze bepaling is opgesteld

vanuit de nood aan een ruimere bescherming aan niet-begeleide minderjarige asielzoekers dan aan andere asielzoekers.

Het is onmiskenbaar in het belang van de minderjarige dat hij niet dient terug te keren naar een lidstaat waar hij eerder asiel aanvraag, omdat op die manier in principe sneller duidelijkheid wordt verkregen over zijn lot. Bovendien is het zeker niet in het belang van de minderjarige dat hij zich steeds opnieuw moet aanpassen aan een nieuwe omgeving in het nieuwe asieland.

Dit is duidelijk ook de achterliggende idee geweest bij het opstellen van de bepaling van artikel 6, lid 2 van de verordening, die immers een lex specialis is t.o.v. het artikel 13 dezelfde verordening, die stelt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Het artikel 6, lid 2 van de verordening zou geen enkele meerwaarde hebben ten opzicht van het artikel 13, indien men de interpretatie van de verwerende partij volgt, nl. dat “de lidstaat waar de minderjarige zijn asielverzoek indiende” moet worden geïnterpreteerd als de eerste lidstaat waarin hij dit deed.

Verzoeker wijst er voorts op dat de Europese Commissie momenteel sleutelt aan een aanpassing van de “Dublin-Verordening”, die ondermeer tot doel heeft om de bescherming van minderjarigen verder te expliciteren.

Het commissievoorstel wordt als bijlage gevoegd.

Op bladzijde 9, bij de toelichting, wordt in de paragraaf met betrekking tot de wijzigingen ten aanzien van minderjarigen gesteld:

“It is further clarified that, in absence of a family member or another relative, the Member State responsible is the one where the applicant lodged his/her most recent application, provided t/hs is in his/her best interest”

Vrije vertaling:

“Er wordt verder verduidelijkt dat, in afwezigheid van familieleden of andere verwanten, de lidstaat verantwoordelijk is waar de verzoeker zijn meest recente aanvraag indiende, voorzover dit in zijn/haar belang is”

Opvallend is hierbij het gebruik van het werkwoord “to clarify” (“verduidelijken”), hetgeen er op wijst dat dit geen wijziging van de bestaande reglementering inhoudt, maar enkel een explicitering.

De verduidelijking wordt uiteindelijk uiteraard ook in de ontwerp-verordening zelf aangebracht, op bladzijde 30 onderaan (ontwerp-artikel 8.4).

Zodoende staat vast dat de bestreden beslissing een foutieve toepassing maakt van het artikel 6 van de Verordening 343/2003. Ook dit middelonderdeel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.”

2.4. Wat betreft dit eerste middel, vecht de verzoekende partij in essentie de vaststelling aan dat verzoeker asiel vroeg in Italië. De verzoekende partij betwist niet dat er vingerafdrukken zijn genomen van verzoeker door Italiaanse overheden. De verzoekende partij beweert evenwel dat het document “Hit Eurodac”, gedateerd 20 oktober 2011, geen authentiek document zou zijn en dat men niet kan nagaan of het overeenkomt met de vingerafdrukken van de verzoeker waardoor ook niet vaststaat dat verzoeker asiel vroeg in Italië.

2.4.1. De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto*, en in weerwil van de stukken van het dossier waarop de verwerende partij zich heeft gesteund, aan te tonen dat zij geen asiel zou hebben gevraagd in Italië. De Raad vindt nergens in de stukken van het administratief dossier noch in het verzoekschrift concrete elementen terug die deze bewering staven, zodat wat dat betreft alleszins geen afbreuk wordt gedaan aan het vermoeden van wettigheid dat aan de bestreden beslissing kleeft.

2.4.2. Artikel 2.3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, luidt als volgt:

"Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodacverordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodacverordening.

Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

Uit de gegevens van het dossier blijkt uit de "Hit Eurodac" van 20 oktober 2011 dat de vingerafdrukken van verzoekster genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van "IT1LE014SU" genomen in Italië te Otranto op 2 oktober 2011. Hieruit blijkt dat na de kenletters het cijfer "1" volgt als identificatie van de personencategorie. Aangezien dit cijfer "1" wijst op een asielzoeker volgt hieruit dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 2 oktober 2011. De loutere bewering dat de verzoekende partij geen asiel zou hebben aangevraagd in Italië is, gelet op al deze gegevens, niet van aard om het bewijs van het tegendeel te leveren.

2.4.3. Gelet op artikel 5.2 van de verordening 343/2003/EG – dat bepaalt dat de lidstaat welke met toepassing van de criteria vervat in deze verordening verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient – en op artikel 6.2 van deze verordening – dat voorziet dat bij ontstentenis van gezinsleden de verantwoordelijkheid berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend – dient aldus te worden aangenomen dat verweerder op correcte wijze heeft vastgesteld dat Italië op grond van de in de verordening 343/2003/EG vooropgestelde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

2.4.4. Een verdere bespreking van het middel is niet vereist, nu uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat er grond is tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.5. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt met name het volgende:

"Tweede middel: Schending van het artikel 3 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en ter waarborging van de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht

In het arrest van zijn grote kamer van van 21 december 2011 in de zaak N. S. (C-411/10) tegen Secretary of State for the Home Department et M. E. en anderen (C-493/10) tegen Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform, heeft het Europees Hof van Justitie zich uitgesproken over de wijze waarop de lidstaten de EG-verordening 343/2003 moeten toepassen.

Het Hof overweegt vanaf alinea 80 als volgt:

80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kun niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid. Veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-41 1/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat. Die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

(...)

90 Bij zijn oordeel dat de door de verzoeker gelopen risico's voldoende vaststonden, is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitgegaan van de regelmatige en overeenstemmende rapporten van internationale niet—gouvernementele organisaties waarin melding is gemaakt van de praktische problemen die de toepassing van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in Griekenland oplevert, de brieven van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen aan de bevoegde Belgische minister, maar ook de rapporten van de Commissie over de evaluatie van het Dublin-systeem en de voorstellen voor hervorming van verordening nr. 343/2003 ter versterking van de doeltreffendheid van dit systeem en de effectieve bescherming van de grondrechten (arrest M. S. S./België en Griekenland, reeds aangehaald, § 347-350).

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de

asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

(...).

De geciteerde alinea 94 wordt ook herhaald in het dictum van het arrest van het Hof.

Uit bovenstaand recent arrest kan niet anders dan worden afgeleid dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om na te gaan of er in het land waarnaar zij asielzoekers willen terugwijzen in het kader van de EG-verordening 343/2003 geen problemen zijn inzake de bescherming van de grondrechten van deze asielzoekers.

indien dit inderdaad het geval blijkt te zijn, dan stelt het arrest in zeer duidelijke bewoordingen dat liet aan de terugwijzende lidstaat toekomt om de asielaanvraag in dat geval te behandelen.

In casu moet dus worden nagegaan of de verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

De bestreden beslissing heeft het inderdaad over de situatie in Italië en stelt meer bepaald:

- Dat er mag worden vanuit gegaan dat Italië de asielaanvraag van verzoekers pupil zal behandelen in overeenstemming met de internationale en Europese stand aarden
- Het feit dat Italië momenteel liet voorwerp is van een uitzonderlijk immens toestroom van kandidaat-vluchtelingen uit Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent niet automatisch dat verzoekers pupil een onmenselijke of vernederende behandeling krijgt.
- De verklaring van verzoekers pupil dat hij in Italië zomaar op straat werd gezet, is ongeloofwaardig
- Verzoekers pupil, noch verzoeker, noch zijn advocaat maken aannemelijk dat er een schending zou zijn van het artikel 3 EVRM in geval van terugwijzing naar Italië.
- Uit recente rapporten van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS) en van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (OSAR) “kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin—II-verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten hij hun aan/winst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden niet de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te straten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.
- De situatie van het in de brief van verzoekers raadsman geciteerde rapport van mensenrechtencommissaris Thomas Hammarberg is niet noodzakelijk van toepassing op verzoekers pupil, aangezien niet vaststaat dat hij zou worden teruggewezen naar die plaatsen in Sicilië.
- De Italiaanse autoriteiten zullen 7 dagen voor de uitvoering van de beslissing gecontacteerd worden zodat de aangepast opvang kan worden voorzien. “Alle maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

Er worden bovendien drie rapporten toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald:

- OSAR: Asylum procedure and reception conditions in Italy van mei 2011
- NOAS: The Italian approach to asylum: system and core problems

- Report by Thomas Hammarberg; commissioner For Human Rights of the Council of Europe van 7 september 2011

Na studie van deze rapporten blijkt dat in de bestreden beslissing een zeer selectieve lezing van deze rapporten wordt gemaakt.

Nochtans mag men er van uit gaan dat indien de verwerende partij uit deze rapporten citeert om haar beslissing te staven, zij de inhoud van deze rapporten erkent en accepteert.

Uw Raad zal kunnen vaststellen dat een nadere lezing van de drie rapporten immers een geheel ander beeld blijkt te geven dan in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd.

Zo stelt het rapport van NOAS met betrekking tot de opvangcapaciteit ondermeer (bladzijde 30-31):

“A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (see 2. 1. and 3. 1.). The directive (art. 13, paragraph 1) states “Member States shall ensure that material reception conditions are available to applicants when they make their application for asylum”. In Italy, It has been common to provide accommodation only after the formal registration (verbalizzazione), causing an interval of weeks or even months before any assistance is made available. The question is then the meaning of the phrase “when they make their application” in the Directive. It seems reasonable to assume that the directive prescribes accommodation from the wish to apply for asylum is stated, as this also seems to be the common interpretation in other European countries.

Met betrekking tot Dublin-terugkeerders stelt het rapport (bladzijde 36)

The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition. The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return”

Met betrekking tot niet begeleide minderjarigen, zoals verzoekers pupil (bladzijde 37):

Even though Italian authorities give priority to children, being an unaccompanied minor seeking asylum in Italy is a condition of uncertainty. This is partly due to problems relating to age assessment, but also the strategy of some minors to apply as an adult. The age of young asylum seekers pretending to be adults are often not checked. In addition there is the unsafe situation for minors in general, caused by the environment in the cities. Conceptions in the different ethnic communities about the lack of opportunities in the Italian society may convince minors to leave safe accommodation centers for unstructured and unsafe living conditions, with the dangers entailed.

Recommendations:

o Transfer of unaccompanied minors should not be enforced unless there is sufficient evidence that proper caretaking of the individual will be provided.

o In order to clarify the status of those arriving from Italy and applying as an unaccompanied minor, age assessment tests should be undertaken. If a minor is found to be underage, but registered in Italy as an adult, the receiving state should take over the responsibility for the case unless Italian authorities guarantee the asylum seeker will be treated as a minor.

(bladzijde 37)

NOAS (The Norwegian Organization for Asylum Seekers) Report, The Italian approach to asylum: system and core problems, April 2011

In casu blijkt inderdaad uit het administratief dossier, zoals wordt gesteld op bladzijde 37 van dit rapport, dat verzoekers pupil in Italië geregistreerd staat als zijnde meerderjarig.

Zo stelt het rapport van OSAR in zijn aanbevelingen ondermeer (bladzijde 39-42):

- 'As long as It is common practice that asylum seekers face difficulties being received properly in the first phase of the procedure (until the verbalization of their claim) and are forced to live in squats or on the streets under inhuman conditions until they get access to the Italian reception system, Member States should before transferring them carefully assess their situation and make sure to receive a reliable commitment by their Italian counterparts that they are able to support them upon arrival.

- As long as most persons after being awarded refugee status or another protection status are after a certain time forced to live in squats or on the streets under inhuman conditions without the necessary support and assistance from the government; Member States should take responsibility for this group and refrain from sending them back to uncertain and unworthy conditions in order not to violate Article 3 of the ECHR. Such removals might not only be problematic under the Schengen visa scheme, they are first and foremost illicit as Italy cannot guarantee that the persons concerned will not face a real risk of ending up in destitution and misery.

- States participating in the Dublin system should more actively promote decent harmonized standards for refugee protection throughout the Dublin area. The current situation is by no means satisfying and leads to secondary movements of persons with protection status. Also in the light of the recent decision to enlarge the scope of application of the Directive on Long Term Residents, It is of importance to come to more common terms"

Met betrekking tot Dublin-terugkeerders stelt het rapport op bladzijde 18:

"Italy's Dublin Un/t is overwhelmed with responding to take-back requests. The delegation was informed by the Questura in Rome that many take-back cases concern vulnerable persons where the Dublin Un/t is informed what sort of medical treatment, medicine or psychiatric support is needed. They have by far not enough resources to deal with these cases. The delegation was told by the Prefecture of Rome that they would therefore appreciate very much if other European countries would not send vulnerable persons back to Italy. 64

Met betrekking tot de opvangcapaciteiten (bladzijde 35-36):

In theory, all asylum seekers have the right to accommodation until the first instance decision has been handed down. However in practice, the Italian authorities have not been able to secure a place for everybody in the past, so many asylum seekers ended up homeless during the procedure — with grave consequences not only for their basic human rights, but also for their procedure. As it is by no means sure that a person will have access to proper accommodation and will be benefitting from reception conditions and support once returned to Italy, any member state planning to transfer a person back to Italy is under the obligation to ensure that this person will be properly received — 1f the procedure has not been terminated — otherwise there is a risk not only of violating EU law, but also of Article 3 of the ECHR. The insecure living conditions with a lack of sufficient housing for asylum seekers during the procedure as well as the inappropriate distribution of places throughout the country, which do not correspond to the numbers of asylum claims that are to be dealt with by one Questura, could violate the provisions of the Reception Conditions Directive, according to which all asylum seekers should be properly accommodated (Art/de 14 para. 1). The Commission already raised the issue in its 2007 report on reception conditions, where It stated that «some Member States, however, still have shortages of available places for their asylum seekers (ie. CY, IT FR)».

Zodoende blijkt uit deze rapporten dat er bijzonder ernstige problemen zijn met betrekking tot de opvangcapaciteiten (slechts na een bepaalde tijd wordt in een recht op opvang voorzien, maar bovendien is er ook dan te weinig capaciteit). Daarnaast wordt gewezen op de enorme problemen door de overvloed aan Dublin-terugkeerders. Ook wordt gewezen op de onaangepaste mogelijkheden voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals verzoekers pupil.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partijen op deze argumenten geen antwoord geeft.

Nochtans worden de rapporten in de bestreden beslissing wel geciteerd, de enkele keer dat ze bepalingen zouden bevatten die in haar argumentatie passen.

Nochtans blijkt uit deze rapporten, en uit het rapport van de mensenrechtencommissaris Hammarberg, dat er wel degelijk sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en

vernederende behandeling voor asielzoekers in Italië, zeker voor Dublin terugkeerders en voor niet-begeleide minderjarigen, zoals verzoekers pupil.

De vage belofte in de bestreden beslissing om de Italiaanse autoriteiten op voorhand te verwittigen en zodoende te zorgen voor aangepaste opvang, kan niet worden hardgemaakt door de verwerende partij.

Verzoeker kan niet toezien op het feit dat de verwerende partij dit zal nakomen (en heeft bij gebreke daaraan geen enkel rechtsmiddel voorhanden om dit af te dwingen). Bovendien kan de verwerende partij zelf ook niet garanderen hoe de Italiaanse autoriteiten voor verzoekers pupil zullen instaan.

De schending van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten is in deze rapporten bewezen.

Minstens komt de verwerende partij in de bestreden beslissing tekort aan de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden doordat de verwerende partij de onrustbarende elementen uit de verschillende rapporten, waarvan zij nochtans de realiteit erkent, niet weerlegt, maar gewoon verzwijgt.

De zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet rekening houdt met alle relevante elementen in het administratief dossier, met name deze rapporten, waar deze de Italiaanse asielprocedure kritisch tegen het licht houden.

Het tweede middel is ernstig en gegrond."

2.6. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op dit tweede middel als volgt:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met alle elementen van de rapporten verslagen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker zou uit deze rapporten blijken dat er bijzonder ernstige problemen zijn met betrekking tot de opvangcapaciteit en dat er enorme problemen zijn door de overvloed aan Dublin-terugkeerders, alsook zouden er geen aangepaste mogelijkheden zijn voor minderjarige asielzoekers.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk afdoende rekening heeft gehouden met de volledige inhoud van de verslagen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Zulks blijkt onmiskenbaar uit de motieven van de bestreden beslissing.

Het louter feit dat uit de rapporten ook enkele negatieve vaststellingen zouden blijken volstaan uiteraard niet om afbreuk te doen aan de positieve elementen die uit deze rapporten blijken en die volstaan om aan te nemen dat verzoekers asielaanvraag in Italië op een correcte wijze zal worden behandeld.

"De Raad stelt voorts vast dat uit de hem voorgelegde stukken weliswaar blijkt dat bepaalde vaststellingen inzake de wijze waarop bepaalde kandidaat-vluchtelingen in Italië behandeld worden aanleiding kunnen geven tot bezorgdheid doch uit de twee verslagen waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing heeft verwezen blijkt tevens dat de situatie van kandidaat-vluchtelingen die in het kader van de verordening 34312003/EG worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten – zoals verwerende partij motiveerde - niet volledig vergelijkbaar is met deze van vele andere kandidaat-vluchtelingen. In het verslag van NOAS wordt uiteengezet dat kandidaatvluchtelingen die nadat zij een asielaanvraag indiende, terugkeren naar Italië toegang krijgen tot de asielprocedure en bijgestaan worden door een aantal organisaties die actief zijn op de luchthavens om zich in verbinding te stellen met de bevoegde dienst en om hen te ondersteunen bij het vinden van opvang. Ook wordt in dit verslag toegelicht dat aangezien het aantal vreemdelingen dat in het raam van de verordening 343/2003/EG wordt overgedragen relatief beperkt is er in regel opvangplaatsen voor hen gevonden kunnen worden en dat er specifiek voor wat betreft deze kandidaatvluchtelingen die toekomen op de luchthaven Fiumicino

te Rome tachtig plaatsen gereserveerd zijn. In het verslag van OSAR wordt gesteld dat kandidaat-vluchtelingen die door een lidstaat van de Unie op basis van de verordening 343/2003/EG overgedragen worden aan Italië toegang krijgen tot de asielprocedure, door de politiediensten op de luchthavens in regel doorverwezen worden naar de verantwoordelijke Questura en dat hun reiskosten betaald worden door het ministerie van Binnenlandse Zaken.

(...)

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

(R.v.V. nr. 77126 van 13 maart 2012— udn)

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, T, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers brengen geen enkele element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvraag van verzoekers die in toepassing van de Verordening 343/2003 (EG) overgenomen wordt van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar arrest nr. 69529 van 28.10.2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gewezen:

“De Raad concludeert dat de documentatie waarnaar verzoeker verwijst om aan te tonen dat zijn overdracht naar Italië mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM te algemeen van aard is en deels gedateerd. Ze bevat geen specifieke informatie met betrekking tot Afghaanse asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-II-verordening nadat zij reeds een asielaanvraag hebben ingediend, maar louter algemene Informatie. Tevens dient te worden opgemerkt dat een groot deel van de informatie betrekking heeft op de situatie van asielzoekers die zich over zee een toegang tot Italië willen verschaffen en dus niet op vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen.”

(R.v.V. nr. 69529 van 28.10.2011)

Waar verzoekende partij vreest voor een refoulement naar Afghanistan brengt hij geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Italië personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatriëert naar hun land van herkomst.

Het feit dat verzoekster zwanger is, verhindert op zich evenmin dat verzoekers worden overgedragen naar Italië, gezien verzoekers op geen enkele wijze aantonen op welke wijze de zwangerschap een overdracht in de weg zou staan.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren entevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat art. 3 EVRM geschonden is.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers ook geen schending aannemelijk van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist heeft tot weigering van verblijf met bevel tot terugbrenging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Bovendien werd de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.6 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij voert aan bij het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende rekening werd gehouden met problemen inzake de opvangcapaciteit van asielzoekers in Italië, de problemen veroorzaakt door een toevloed aan Dublin-terugkeerders, alsook de situatie van niet-begeleide minderjarige asielzoekers in Italië en de weerslag daarvan in de beoordeling van het al dan niet bestaan van een reëel risico op blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige asielzoeker is. Niet-begeleide minderjarige asielzoekers worden in de EU regelgeving aangemerkt als een kwetsbare groep van personen met bijzondere behoeften (artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers en overweging nr. 14, preambule van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus). De Raad wijst op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de opvang van niet-begeleide minderjarige onder artikel 19 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (*Pb.L.* 6 februari 2003, afl. 31), enerzijds, alsook met betrekking tot het verstrekken van specifieke waarborgen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers onder artikel 17 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus (*Pb.L.* 13 december 2005, afl. 236), anderzijds. Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94).

In casu blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de eerste bestreden beslissing dat verweerder concreet is nagegaan wat de specifieke situatie is van niet-begeleide minderjarige asielzoekers in Italië. In de eerste bestreden beslissing wordt enkel – weliswaar zeer uitgebreid-gemotiveerd inzake de algemene situatie van vreemdelingen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen aan Italië. Zoals reeds gesteld, dient nochtans te worden aangenomen dat de groep van niet-begeleide minderjarige asielzoekers een bijzonder kwetsbare groep betreft, zodat een specifiek onderzoek naar de concrete omstandigheden van opvang en behandeling van deze categorie van vreemdelingen zich opdringt. Te meer nu uit wat volgt blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat er zich in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van niet-begeleide minderjarige asielzoekers en met betrekking tot de waarborgen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers tijdens de asielprocedure.

In de eerste plaats wordt gewezen op de door verzoeker aangebrachte informatie waaruit blijkt dat er zich in Italië een probleem stelt van minderjarigen die wat hun asielprocedure betreft staan geregistreerd als meerderjarigen en als gevolg hiervan geen toegang hebben tot de – gelet op hun kwetsbare situatie – vereiste opvang en zorg. Eenzelfde bekommernis volgt ook uit het rapport van ‘*The Norwegian Organisation for Asylum Seekers*’ (NOAS) van april 2011, waarnaar verweerder verwijst in de eerste bestreden beslissing en dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit rapport wordt immers geduïd dat niet elke minderjarige in Italië in het kader van zijn asielprocedure wordt geregistreerd als minderjarige en dit als gevolg van voornamelijk onbetrouwbare leeftijdtests en minderjarigen die zich meerderjarig verklaren (NOAS, p. 16). Er wordt aangeraden enkel over te gaan tot een overdracht van een niet-begeleide minderjarige die in Italië is geregistreerd als meerderjarige op voorwaarde dat de Italiaanse autoriteiten garanderen dat deze zal worden behandeld als minderjarige (NOAS, p. 37). In dit verband dient er – specifiek wat de situatie van verzoeker betreft – op te worden gewezen dat er in het administratief dossier geen informatie voorhanden is over de vraag of verzoeker in Italië al dan niet als minderjarige is geregistreerd en dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een stilzwijgende overeenkomst met Italië, zodat er geen zekerheid over bestaat dat verzoeker door de Italiaanse autoriteiten zal worden beschouwd als een niet-begeleide minderjarige asielzoeker en als gevolg hiervan de zorg en opvang zal genieten die is vereist gelet op zijn kwetsbare situatie.

Verder wordt in voormeld rapport van NOAS aangeraden een overdracht van een niet-begeleide minderjarige asielzoeker in toepassing van de verordening 343/2003/EG enkel door te voeren indien er voldoende zekerheid bestaat dat de vereiste zorgen voorhanden zullen zijn (NOAS, p. 37). Er wordt aangegeven dat, als gevolg van de toestroom in Italië van vreemdelingen uit Noord-Afrika en het Midden-Oosten, de Italiaanse Dublin Unit er niet in slaagt alle terugnameverzoeken tijdig te behandelen en overdrachten van asielzoekers onvoldoende worden voorbereid en dat dit er in verschillende gevallen toe heeft geleid dat geen enkele dienstverlening werd bekomen bij de lokale gemeenschap waaraan men werd toegewezen. Er wordt geduïd dat dit, met name in geval van kwetsbare groepen, kan leiden tot schadelijke situaties. Tevens wordt aangegeven dat, wat opvang betreft, in principe voorrang wordt gegeven aan kwetsbare groepen, doch dat het aantal beschikbare plaatsen niet toereikend is (NOAS, p. 36). Hieruit volgt een risico dat deze minderjarigen terecht komen in de grote, voor hen vaak onveilige steden (NOAS, p. 26). Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verweerder wat dit betreft geen specifiek onderzoek gevoerd, ondanks aanwijzingen waarover hij beschikte dat er zich op dit punt tekortkomingen kunnen voordoen die – alleen al gelet op de kwetsbare groep waartoe verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling behoort – als ernstig dienen te worden aangemerkt. Voormeld rapport van NOAS maakt immers deel uit van het door verweerder neergelegde administratief dossier.

2.7. Gelet op voorgaande bespreking dient dan ook te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker, en meer specifiek met de kwetsbare situatie waarin deze zich als niet-begeleide minderjarige asielzoeker bevindt. Ook in de nota met opmerkingen gaat verweerder volledig voorbij aan de minderjarigheid van verzoeker en het gegeven dat hij niet begeleid is door een verantwoordelijke ouder of voogd. Meer nog, de repliek lijkt niet *in concreto* toegespitst op de kwetsbare situatie van verzoeker, een minderjarige jongen, nu onder meer wordt verwezen naar rechtspraak met betrekking tot gedateerde informatie, die *in casu* geenszins van toepassing is nu het voormelde NOAS-rapport dateert van 2011 en door verweerder zelf werd gehanteerd, en naar het feit dat “verzoekster zwanger is”. Bovendien kan verweerder niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verzoekende partij geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvraag van de verzoekende partij die in toepassing van de Dublin II-verordening wordt overgenomen van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende

internationale regelgeving zou onderzoeken. De Raad besluit dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.9. Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd. Aangezien de feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing is gegrond op de eerste bestreden beslissing, nu in de tweede bestreden beslissing wordt geduid dat verzoeker niet is toegelaten tot een verblijf omdat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, dient ook deze beslissing nietig te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2012 tot weigering van verblijf (bijlage 26^{quater}) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS